

Bleak House

Serienummer 1852-1853;

boekvorm 1853, Uitgever Bradbury & Evans

Illustrator : [Hablott Ridder Browne \(Phiz\)](#) Cover artiest : [Hablott Ridder Browne \(Phiz\)](#)

Bleak House is een roman van Charles Dickens , voor het eerst gepubliceerd als een serie van 20 afleveringentussen maart 1852 en september 1853. De roman heeft veel personages en verschillende subplots , en wordt deels verteld door de heldin van de roman, Esther Summerson en deels door een alwetende verteller . . Centraal in Bleak House staat een langlopende rechtszaak in de Court of Chancery , Jarndyce en Jarndyce , die tot stand komt omdat een erflater verschillende tegenstrijdige testamenten heeft geschreven. In een voorwoord bij de eerste editie van 1853 beweerde Dickens dat er veel feitelijke precedents waren voor zijn fictieve zaak. [1]Een daarvan was waarschijnlijk Thellusson v Woodford , waarin een testament dat in 1797 [2] werd gelezen, werd betwist en pas in 1859 werd vastgesteld . invoering van juridische hervormingen in de jaren 1870. [3]

Sommige geleerden debatteren wanneer Bleak House zich afspeelt. De Engelse juridische historicus Sir William Holdsworth stelt de actie in 1827 vast; [4] verwijzing naar voorbereiding voor de aanleg van een spoorlijn in hoofdstuk LV suggereert echter de jaren 1830.

Korte inhoud

Jarndyce en Jarndyce is een eindeloze rechtszaak in de Court of Chancery over twee of meer testamenten en hun begunstigen. Sir Leicester Dedlock en zijn vrouw Honoria wonen op zijn landgoed in Chesney Wold. Lady Dedlock is een begunstigde onder een van de testamenten. Terwijl ze luistert naar het voorlezen door de advocaat van de familie, de heer Tulkinghorn, van een beëdigde verklaring, herkent ze het handschrift op de kopie. De aanblik raakt haar zo erg dat ze bijna flauwvalt, wat meneer Tulkinghorn opmerkt en onderzoekt. Hij spoort de kopiist op, een pauper die alleen bekend staat als "Nemo", in Londen. Nemo is onlangs overleden, en de enige persoon die hem identificeert is een straatveger, een arme dakloze jongen genaamd Jo, die in een bijzonder grimmig en armoedig deel van de stad woont dat bekend staat als Tom-All-Alone's ("Nemo" is Latijn voor "niemand").

Esther Summerson wordt opgevoed door de harde juffrouw Barbary, die tegen haar zegt: "Je moeder, Esther, is jouw schande, en jij was van haar". Nadat Miss Barbary is overleden, wordt John Jarndyce de voogd van Esther en wijst hij de Chancery-advocaat "Conversation" Kenge toe om de leiding over haar toekomst te nemen. Na zes jaar naar school te zijn geweest, trekt Esther bij hem in, in zijn huis, Bleak House. Jarndyce neemt tegelijkertijd de voogdij over twee andere afdelingen, Richard Carstone en Ada Clare (die zowel zijn als elkaars verre neven zijn). Ze zijn begunstigen in een van de testamenten die aan de orde zijn in Jarndyce en Jarndyce; hun voogd is een begunstigde onder een ander testament, en de twee testamenten zijn met elkaar in strijd. Richard en Ada worden al snel verliefd, maar hoewel meneer Jarndyce niet tegen de wedstrijd is, bepaalt hij dat Richard eerst een beroep moet kiezen. Richard probeert eerst een carrière in de geneeskunde en Esther ontmoet Allan Woodcourt, een arts, in het huis van Richards leermeester. Wanneer Richard het vooruitzicht noemt om te profiteren van de resolutie van Jarndyce en Jarndyce , smeekt John Jarndyce hem om nooit te geloven in wat hij "de familievloek " noemt. Richard besluit zijn carrière om te zetten in rechten. Hij schakelt later weer over en geeft de rest van zijn geld uit om een commissie als militaire officier te kopen.

Lady Dedlock onderzoekt ook de kopiist, vermomd als haar dienstmeisje, Mademoiselle Hortense. Lady Dedlock betaalt Jo om haar naar het graf van Nemo te brengen. Ondertussen maakt meneer Tulkinghorn zich zorgen dat Lady Dedlock een geheim heeft dat de belangen van Sir Leicester zou kunnen bedreigen en hij houdt haar constant in de gaten en schakelt zelfs haar dienstmeisje in om haar te bespioneren. Hij roept ook inspecteur Bucket in om Jo de stad uit te jagen, om alles te elimineren dat Nemo met de Dedlocks zou kunnen verbinden.

Esther ziet Lady Dedlock in de kerk en praat later met haar in Chesney Wold. Lady Dedlock ontdekt dat Esther haar eigen kind is: onbekend bij Sir Leicester, voordat ze trouwde, had Honoria een minnaar, kapitein Hawdon (Nemo), en baarde ze een dochter van hem, waarvan ze dacht dat die dood was. De dochter, Esther, werd opgevoed door Honoria's zus, Miss Barbary.

Esther wordt ziek (mogelijk met pokken , aangezien het haar ernstig misvormt) van de dakloze jongen Jo. Lady Dedlock wacht tot Esther is hersteld voordat ze haar de waarheid vertelt. Hoewel Esther en Lady Dedlock blij zijn herenigd te zijn, zegt Lady Dedlock tegen Esther dat ze hun connectie nooit meer mogen erkennen.

Na haar herstel ontdekt Esther dat Richard, die gefaald heeft in verschillende beroepen, het advies van zijn voogd heeft genegeerd en probeert Jarndyce en Jarndyce tot een conclusie te brengen in het voordeel van hem en Ada, en ruzie heeft gekregen met John Jarndyce. Tijdens het proces verliest Richard al zijn geld en gaat zijn gezondheid achteruit. Hij en Ada zijn in het geheim getrouwd en Ada is zwanger. Esther heeft haar eigen romance wanneer meneer Woodcourt terugkeert naar Engeland, nadat hij een schipbreuk heeft overleefd, en hij ondanks haar misvorming haar gezelschap blijft zoeken. Esther heeft echter al ingestemd met haar voogd, de veel oudere John Jarndyce, te trouwen.

Mademoiselle Hortense en meneer Tulkinghorn ontdekken de waarheid over het verleden van Lady Dedlock. Na een confrontatie met meneer Tulkinghorn vlucht Lady Dedlock haar huis uit en laat een briefje achter waarin ze zich verontschuldigt bij Sir Leicester voor haar gedrag. Meneer Tulkinghorn ontslaat Hortense, waar hij niets meer aan heeft. Meneer Tulkinghorn wordt door het hart geschoten en de verdenking valt op Lady Dedlock. Sir Leicester, die de dood van zijn advocaat en de bekentenis en vlucht van zijn vrouw ontdekt, krijgt een catastrofale beroerte, maar hij slaagt erin te communiceren dat hij zijn vrouw vergeeft en wil dat ze terugkeert.

Inspecteur Bucket, die eerder verschillende zaken met betrekking tot Jarndyce en Jarndyce heeft onderzocht , aanvaardt de opdracht van Sir Leicester om Lady Dedlock te vinden. In eerste instantie verdenkt hij Lady Dedlock van de moord, maar hij kan haar van verdenking zuiveren nadat hij Hortense's schuld heeft ontdekt. Hij vraagt de hulp van Esther om haar moeder te vinden. Lady Dedlock weet op geen enkele manier van de vergeving van haar man of dat ze van verdenking is vrijgesproken, en ze dwaalt bij koud weer door het land voordat ze sterft op de begraafplaats van haar voormalige geliefde, kapitein Hawdon (Nemo). Esther en inspecteur Bucket vinden haar daar.

De vooruitgang in Jarndyce en Jarndyce lijkt ten goede te keren wanneer een later testament wordt gevonden, dat alle eerdere testamenten intrekt en het grootste deel van het landgoed aan Richard en Ada overlaat. John Jarndyce annuleert zijn verlovings met Esther, die verloofd raakt met meneer Woodcourt. Ze gaan naar Chancery om Richard te zoeken. Bij hun aankomst vernemen ze dat de zaak van Jarndyce en Jarndyce eindelijk voorbij is, omdat de proceskosten het landgoed volledig hebben opgeslokt. Richard stort in en meneer Woodcourt stelt vast dat hij in de laatste stadia van tuberculose verkeert. Richard verontschuldigt zich bij John Jarndyce en sterft. John Jarndyce neemt Ada en haar kind in huis, een jongen die ze Richard noemt. Esther en meneer Woodcourt trouwen en wonen in een huis in Yorkshire dat Jarndyce aan hen geeft. Het paar voedt later twee dochters op.

Veel van de subplots van de roman richten zich op bijfiguren. Een van die subplots is het harde leven en het gelukkige, hoewel moeilijke huwelijk van Caddy Jellyby en Prince Turveydrop. Een ander plot concentreert zich op de herontdekking van zijn familie door George Rouncewell en zijn hereniging met zijn moeder en broer.

Karakters

Zoals gewoonlijk putte Dickens uit veel echte mensen en plaatsen, maar transformeerde ze op fantasierijke wijze in zijn roman (zie lijst met personages hieronder voor de veronderstelde inspiratie van individuele personages).

Hoewel het geen personage is, is Jarndyce en Jarndyce een essentieel onderdeel van de roman. Aangenomen wordt dat het is geïnspireerd door een aantal real-life gevallen van Chancery waarbij testamenten betrokken waren, waaronder die van Charles Day en William Jennens , [5] en van de schoonvader van Charlotte Smith , Richard Smith . [6]

Hoofdpersonen

- Esther Summerson is de heldin. Ze is de enige vrouwelijke verteller van Dickens. Esther wordt als wees opgevoed door haar meter Miss Barbary, die in feite haar tante is. Ze kent de identiteit van haar ouders niet. Miss Barbary houdt elk jaar macabere wakes op Esthers verjaardag en vertelt haar dat haar geboorte geen reden tot feest is, omdat het meisje de “schande” van haar moeder is. [7] Ondanks, of misschien wel dankzij, haar wrede opvoeding is ze zichzelf wegcijferend, zelfspot en dankbaar voor elk kleinigheidje. De ontdekking van haar ware identiteit zorgt voor veel van het drama in het boek. Ten slotte wordt onthuld dat zij de onwettige dochter is van Lady Dedlock en Nemo, die later Captain Hawdon werd.
- Honoria, Lady Dedlock is de hooghartige en mooie minnares van Chesney Wold. De onthulling van haar verleden drijft een groot deel van de plot. Voor haar huwelijk had Lady Dedlock een affaire met een andere man en baarde zijn kind. Haar zus had haar bij de geboorte verteld dat het kind doodgeboren was. Jaren later ontdekt Lady Dedlock echter dat het kind levend ter wereld is gekomen en dat haar identiteit Esther Summerson is. Omdat Lady Dedlock heeft onthuld dat ze een geheim heeft dat dateert van vóór haar huwelijk, heeft ze de nieuwsgierigheid gewekt van meneer Tulkinghorn, die zich door zijn banden met zijn cliënt, Sir Leicester, verplicht voelt om dit geheim te ontrafelen. Aan het einde van de roman sterft Lady Dedlock, in ongenade gevallen in haar eigen geest en ervan overtuigd dat haar man haar eigen morele tekortkomingen nooit zou kunnen vergeven.
- John Jarndyce is een onwillige partij in Jarndyce en Jarndyce , voogd van Richard, Ada en Esther, en eigenaar van Bleak House. Vladimir Nabokov noemde hem “een van de beste en aardigste mensen ooit beschreven in een roman”. [8] Een rijke man, hij helpt de meeste andere personages, gemotiveerd door een combinatie van goedheid en schuldgevoelens over het onheil en de menselijke ellende veroorzaakt door Jarndyce en Jarndyce, die hij “de familievloek” noemt. In eerste instantie lijkt het mogelijk dat hij de vader van Esther is, maar kort nadat ze onder zijn dak komt wonen, maakt hij duidelijk dat hij haar voogd is, waarbij hij de brief uitlegt die hij een paar jaar eerder heeft ontvangen waarin hij hem vraagt die rol op zich te nemen. Hij wordt verliefd op Esther en wil met haar trouwen, maar hij geeft haar op omdat ze verliefd is op meneer Woodcourt.
- Richard Carstone is een afdeling van Chancery in Jarndyce en Jarndyce . Rechtlijnig en sympathiek maar onverantwoordelijk en wisselvallig raakt Richard in de ban van Jarndyce en Jarndyce . Aan het einde van het boek, net nadat Jarndyce en Jarndyce eindelijk zijn gesetteld, sterft hij, uitgeput door zijn onvoorzichtigheid in het vertrouwen op de uitkomst van een kanselarij.

- Ada Clare is een andere jonge wijk van Chancery in Jarndyce en Jarndyce . Ze wordt verliefd op Richard Carstone, een verre neef. Ze trouwen later in het geheim, en ze heeft het kind van Richard. Ze is de goede vriendin van Esther.
- Harold Skimpole is een vriend van Jarndyce “die de gewoonte heeft zijn vrienden te sponzen” (Nuttall). Hij is onverantwoordelijk, egoïstisch, amoreel en zonder spijt. Hij noemt zichzelf vaak 'een kind' en beweert de menselijke relaties, omstandigheden en de samenleving niet te begrijpen - maar hij begrijpt ze eigenlijk heel goed, zoals hij laat zien wanneer hij Richard en Esther inschakelt om de deurwaarder te betalen die hem op een dag heeft gearresteerd. schuldbekentenis. Hij gelooft dat Richard en Ada in staat zullen zijn om krediet te verwerven op basis van hun verwachtingen in Jarndyce en Jarndyce en verklaart dat hij van plan is hen te “eren” door hen een deel van zijn schulden te laten betalen. Dit personage wordt algemeen beschouwd als een portret van Leigh Hunt. Dickens schreef in een brief van 25 september 1853: 'Ik veronderstel dat hij het meest exacte portret is dat ooit in woorden is geschilderd! ... Het is een absolute reproductie van een echte man'. Een hedendaagse criticus merkte op: 'Ik herkende Skimpole onmiddellijk; ... en dat gold ook voor iedereen met wie ik erover sprak en die ooit kennis had gemaakt met Leigh Hunt.'” [9] GK Chesterton suggereerde dat Dickens “misschien nooit de onvriendelijke gedachte heeft gehad: 'Stel dat Hunt zich gedroeg als een boef! ' ; hij had misschien alleen de fantasievolle gedachte: 'Stel dat een schurk zich gedroeg als Hunt!'”.
- Lawrence Boythorn is een oude vriend van John Jarndyce en een voormalig soldaat die in superlatieven spreekt, heel luid en hard, maar goedgehartig. Boythorn was ooit verloofd met en erg verliefd op een vrouw die hem later verliet zonder hem enige reden te geven. Die vrouw was juffrouw Barbary, die haar vorige leven en Boythorn in de steek liet toen ze Esther van haar zus afnam. Boythorn is ook een buurman van Sir Leicester Dedlock's, met wie hij verward is in een epische wirwar van rechtszaken over een recht van overpad over het eigendom van Boythorn dat Sir Leicester volgens de wet mag sluiten. Men denkt dat hij gebaseerd is op de schrijver Walter Savage Landor . [10]
- Sir Leicester Dedlock is een knapperige baron , veel ouder dan zijn vrouw. Dedlock is een onnadenkende conservatief die de rechtszaak Jarndyce en Jarndyce beschouwt als een onderscheiding die een man uit zijn familielijn waardig is. Aan de andere kant wordt hij getoond als een liefhebbende en toegewijde echtgenoot jegens Lady Dedlock, zelfs nadat hij haar geheim heeft vernomen.
- De heer Bill Tulkinghorn is de advocaat van Sir Leicester. Hij stelt zijn cliënten uit, maar geniet van en wordt gedreven door de macht die zijn controle over hun geheimen hem geeft. Hij hoort van het verleden van Lady Dedlock en probeert haar gedrag te beheersen, in naam van het behoud van de reputatie en goede naam van Sir Leicester. Hij wordt vermoord en zijn moord geeft Dickens de kans om een detectivecomplot te verweven in de laatste hoofdstukken van het boek.
- De heer Wallace Snagsby is de timide en onder de duim gepikte eigenaar van een kantoorboekhandel die wetschrijvers werk gaf aan Nemo. Snagsby raakt betrokken bij de geheimen van meneer Tulkinghorn en inspecteur Bucket. Hij is Jo's enige vriend. Hij heeft de neiging om halve kronen te geven aan degenen met wie hij medelijden heeft.
- Miss Annie Flite is een oudere excentriekeling. Haar familie is vernietigd door een langlopende Chancery-zaak vergelijkbaar met Jarndyce en Jarndyce , en haar obsessieve fascinatie voor Chancery schommelt tussen komedie en tragedie. Ze bezit een groot aantal kleine vogels waarvan ze zegt dat ze “op de dag des oordeels” zullen worden vrijgelaten. [11]
- De heer (William) Guppy is een griffier bij Kenge en Carboy. Hij wordt verliefd op Esther en doet een huwelijksaanzoek, wat ze weigert. Later, nadat Esther hoort dat Lady Dedlock haar moeder is, vraagt ze om meneer Guppy te ontmoeten om hem te vertellen dat hij moet stoppen met het

onderzoeken van haar verleden. Hij vreest dat de ontmoeting bedoeld is om zijn huwelijksaanbod te accepteren, waar hij niet op wil ingaan nu ze misvormd is. Hij is opgelucht als ze haar ware doel uitlegt en hij stemt ermee in alles te doen wat in zijn macht ligt om haar privacy in de toekomst te beschermen. Nadat hij de volledige status van advocaat heeft verworven, klaar om zijn eigen praktijk te beginnen (hoofdstuk 59), stelt hij Esther opnieuw voor, in aanwezigheid van meneer Jarndyce, die Guppy afwijst, zonder hem te vertellen dat ze verloofd was met Woodcourt.

- Inspector Bucket of the Detective (Branch) is een rechercheur van de Metropolitan Police die gedurende de roman verschillende onderzoeken uitvoert, met name het onderzoek naar de moord op meneer Tulkinghorn. Hij valt op als een van de eerste detectives in Engelse fictie. [12] Dit personage is waarschijnlijk gebaseerd op inspecteur Charles Frederick Field van de toen recent opgerichte Detective Branch van Scotland Yard . [13] Dickens schreef verschillende journalistieke stukken over de inspecteur en het werk van de rechercheurs in Household Words . Er is ook beweerd dat het personage was gebaseerd op Jack Whicher, een van de 'oorspronkelijke' acht detectives die in het midden van de 19e eeuw door Scotland Yard zijn opgezet. [14]
- Mr George is een voormalige soldaat, die ooit onder Nemo heeft gediend, die een Londense schiettent bezit en een trainer is in zwaard en pistool. De eerste verdachte van de moord op meneer Tulkinghorn, hij wordt vrijgesproken en zijn ware identiteit wordt tegen zijn wil onthuld aan zijn moeder. Hij is George Rouncewell, zoon van de huishoudster van de Dedlocks, mevrouw Rouncewell, die hem weer welkom heet in Chesney Wold. Hij beëindigt het boek als lijfdienaar van de getroffen Sir Leicester Dedlock.
- Caddy (Caroline) Jellyby is een vriendin van Esther, secretaresse van haar moeder. Caddy schaamt zich voor haar eigen "gebrek aan manieren", maar Esthers vriendschap geeft haar moed. Caddy wordt verliefd op prins Turveydrop, trouwt met hem en krijgt een baby.
- Krook is een koopman in vodden en flessen en een verzamelaar van papieren. Hij is de huisbaas van het huis waar Nemo en Miss Flite wonen en waar Nemo sterft. Hij lijkt te leven op een dieet van jenever. Krook sterft door een geval van zelfontbranding , iets waarvan Dickens dacht dat het zou kunnen gebeuren, maar dat door sommige critici (zoals de Engelse essayist George Henry Lewes) als bizar werd bestempeld. [15] Onder de stapels papieren die obsessief zijn opgepot door de analfabete Krook, bevindt zich de sleutel tot het oplossen van de zaak Jarndyce en Jarndyce .
- Jo is een jonge jongen die op straat leeft en de kost probeert te verdienen als straatveger. Jo was de enige persoon met wie Nemo een echte band had. Nemo toonde een soort vaderlijke belangstelling voor Jo, iets wat geen ander mens ooit had gedaan. Nemo deelde zijn schamele geld met Jo en merkte soms op: "Nou, Jo, vandaag ben ik net zo arm als jij", terwijl hij niets te delen had. Jo wordt opgeroepen om te getuigen bij het onderzoek naar de dood van Nemo, maar weet niets van waarde. Desondanks betaalt meneer Tulkinghorn inspecteur Bucket om Jo te harken en hem te dwingen "door te gaan" [de stad verlaten] omdat meneer Tulkinghorn vreest dat Jo enige kennis heeft van de connectie tussen Nemo en de Dedlocks. Jo sterft uiteindelijk aan een ziekte (longontsteking, een complicatie van een eerdere aanval met pokken die Esther ook oploopt en waaraan ze bijna sterft).
- Allan Woodcourt is een chirurg en een vriendelijke, zorgzame man die veel van Esther houdt. Zij houdt op haar beurt van hem, maar voelt zich niet in staat om te reageren, niet alleen vanwege haar eerdere toewijding aan John Jarndyce, maar ook omdat ze vreest dat haar onwettigheid ertoe zal leiden dat zijn moeder bezwaar zal maken tegen hun connectie.
- Grootvader (Joshua) Smallweed is een geldschietser, een gemene, slechtgehumeurde man die geen genade toont voor mensen die hem geld schuldig zijn en die ervan genieten anderen emotionele pijn te doen. Hij maakt aanspraak op de bezittingen van de overleden Krook omdat de vrouw van Smallweed de zus van Krook is en de enige levende relatie. Smallweed drijft meneer George ook failliet door abrupt een lening op te eisen. Er is gesuggereerd dat zijn

beschrijving (samen met zijn kleinkinderen) past bij die van een persoon met progeria , [16] hoewel mensen met progeria slechts een levensverwachting hebben van 14 jaar, terwijl grootvader Smallweed erg oud is. [17]

- De heer Ed Vholes is een Chancery-advocaat die Richard Carstone als cliënt aanneemt, alle proceskosten die hij kan betalen uit hem perst en hem vervolgens in de steek laat wanneer Jarndyce en Jarndyce ten einde lopen.

“Conversation” Kenge is een Chancery-advocaat die John Jarndyce vertegenwoordigt, en heeft leerling-advocaten in zijn kantoor, waaronder meneer Guppy en, kort gezegd, Richard Carstone. Zijn grootste zwakte is zijn liefde voor grootse, pretentieuze en lege retoriek.

Bijfiguren

- De heer Gridley is een onvrijwillige partij in een rechtszaak in Chancery (gebaseerd op een echte zaak, volgens het voorwoord van Dickens), die herhaaldelijk tevergeefs probeert de aandacht van de Lord Chancellor te trekken. Hij bedreigt meneer Tulkinghorn en wordt vervolgens gearresteerd door inspecteur Bucket, maar sterft, zijn gezondheid is gebroken door zijn Chancery-beproeving. Het personage is gebaseerd op het waargebeurde geval van Thomas Cook uit Onecote , Leek, dat in 1849 onder de aandacht van Dickens werd gebracht door zijn advocaat, de heer W. Challinor uit Leek. [18]
- Nemo (Latijn voor “niemand”) is de alias van kapitein James Hawdon, een voormalig officier in het Britse leger onder wie de heer George ooit heeft gediend. Nemo is een wetschrijver die eerlijke kopieën maakt van juridische documenten voor Snagsby en logeert bij Krook's vodden- en flessenwinkel, en sterft uiteindelijk aan een overdosis opium. Hij blijkt later de voormalige minnaar van Lady Dedlock te zijn, en de vader van Esther Summerson.
- Mevrouw Snagsby is de zeer achterdochtige en nieuwsgierige vrouw van meneer Snagsby, die een “azijnachtige” persoonlijkheid heeft en meneer Snagsby er ten onrechte van verdenkt veel geheimen voor haar achter te houden: ze vermoedt dat hij Jo's vader is.
- Guster is de dienstmaagd van de Snagsby's, vatbaar voor toevallen.
- Neckett is een incassobureau - “Coavinses” genoemd door debiteur Harold Skimpole omdat hij voor dat bedrijf werkt.
- Charley is de dochter van Neckett, ingehuurd door John Jarndyce om dienstmeisje voor Esther te zijn. Door Skimpole “Little Coavinses” genoemd.
- Tom is de jonge zoon van Neckett.
- Emma is het dochttertje van Neckett.
- Mevrouw Jellyby is Caddy's moeder, een 'telescopische filantroop' die geobsedeerd is door een obscure Afrikaanse stam, maar weinig respect heeft voor het idee van liefdadigheid die thuis begint. Men denkt dat Dickens dit personage schreef als kritiek op vrouwelijke activisten zoals Caroline Chisholm .
- Meneer Jellyby is de lankmoedige echtgenoot van mevrouw Jellyby.
- Peepy Jellyby is de jonge zoon van de Jellyby's.
- Prins Turveydrop is een dansmeester en eigenaar van een dansstudio.
- De oude meneer Turveydrop is een meester in gedrag die leeft van de vlijt van zijn zoon.
- Jenny is de vrouw van een steenbakker. Ze wordt mishandeld door haar man en haar baby sterft. Vervolgens helpt ze haar vriendin om voor haar eigen kind te zorgen.
- Rosa is een favoriete dienstmeid van Lady Dedlock met wie Watt Rouncewell wil trouwen. Het voorstel wordt aanvankelijk afgewezen wanneer de vader van meneer Rouncewell vraagt of Rosa naar school gestuurd wordt om een dame te worden die het station van zijn zoon waardig

is. Lady Dedlock ondervraagt het meisje nauwkeurig over haar wens om te vertrekken en belooft in plaats daarvan voor haar te zorgen. Op de een of andere manier is Rosa een plaatsvervanger voor Esther in het leven van Lady Dedlock.

- Hortense is het dienstmeisje van Lady Dedlock. Haar personage is gebaseerd op de Zwitserse meid en moordenaar Maria Manning . [19]
- Mevrouw Rouncewell is huishoudster bij de Dedlocks in Chesney Wold.
- De heer Robert Rouncewell , de volwassen zoon van mevrouw Rouncewell, is een welvarende ijzermeester .
- Watt Rouncewell is de zoon van Robert Rouncewell.
- Volumnia is een neef van de Dedlocks, die dol is op schreeuwen.
- Miss Barbary is Esthers meter en strenge jeugdvoogd, en zus van Lady Dedlock.
- Mevrouw Rachael Chadband is een voormalig bediende van Miss Barbary's.
- De heer Chadband is een olieachtige predikant, echtgenoot van mevrouw Chadband.
- Mevrouw Smallweed is de vrouw van meneer Smallweed senior en zus van Krook. Ze lijdt aan dementie.
- Jonge meneer of Bart (Bartholomew) Smallweed is de kleinzoon van de senior Smallweeds, tweelingbroer van Judy Smallweed en vriend van meneer Guppy.
- Judy (Judith) Smallweed is de kleindochter van de senior Smallweeds en tweelingbroer van Bartholomew Smallweed.
- Tony Jobling , die de alias Mr Weevle aanneemt, is een vriend van William Guppy.
- Mevrouw Guppy is de bejaarde moeder van meneer Guppy.
- Phil Squod is de assistent van meneer George.
- Matthew Bagnet is een militaire vriend van meneer George en een handelaar in muziekinstrumenten.
- Mevrouw Bagnet is de echtgenote van Matthew Bagnet.
- Woolwich is de zoon van de Bagnets.
- Quebec is de oudste dochter van de Bagnets.
- Malta is de jongste dochter van de Bagnets.
- Mevrouw Woodcourt is de moeder van Allan Woodcourt, een weduwe.
- Mevrouw Pardiggle is een vrouw die "goede werken" doet voor de armen, maar niet kan inzien dat haar inspanningen grof en arrogant zijn, en helemaal niets doet om te helpen. Ze legt haar activiteiten op aan haar vijf zoontjes, die duidelijk rebels zijn.
- Arethusa Skimpole is de dochter "Beauty" van meneer Skimpole.
- Laura Skimpole is de "Sentiment"-dochter van meneer Skimpole.
- Kitty Skimpole is de "Comedy" -dochter van meneer Skimpole.
- Mevrouw Skimpole is de zieke vrouw van meneer Skimpole, die haar man en zijn manier van leven beu is.

Analyse en kritiek

Verhalende structuur

Veel kritiek op Bleak House richt zich op de unieke verhaalstructuur: het wordt zowel verteld door een alwetende verteller in de derde persoon als door een verteller in de eerste persoon (Esther Summerson). De alwetende verteller spreekt in de tegenwoordige tijd en is een nuchtere waarnemer. Esther Summerson vertelt haar eigen verhaal in de verleden tijd (zoals David in David Copperfield of Pip in Great Expectations), en haar verhalende stem wordt gekenmerkt door bescheidenheid, bewustzijn van haar eigen grenzen en bereidheid om ons haar eigen gedachten en gevoelens te onthullen. Deze twee verhaallijnen kruisen elkaar nooit helemaal, hoewel ze wel parallel lopen.

Nabokov was van mening dat het de “grootste fout” van Dickens was om Esther een deel van het verhaal te laten vertellen bij het plannen van de roman. [20] Alex Zwerdling, een geleerde uit Berkeley, vond, nadat hij had opgemerkt dat “critici niet aardig voor Esther waren”, niettemin dat Dickens 'gebruik van Esthers verhaal “een van de triomfen van zijn kunst” was. [21] Vrouwelijke bescheidenheid

Esthers deel van het verhaal wordt waargenomen door sommige geleerden [wie?] als een interessante case study van het Victoriaanse ideaal van vrouwelijke bescheidenheid. Ze stelt zichzelf als volgt voor: “Ik heb veel moeite om te beginnen met het schrijven van mijn deel van deze pagina's, want ik weet dat ik niet slim ben” (hoofdstuk 3). Deze bewering wordt bijna onmiddellijk weerlegd door het scherpzinnige morele oordeel en de satirische observatie die haar pagina's kenmerken. In hetzelfde inleidende hoofdstuk schrijft ze: “Het lijkt me zo merkwaardig om verplicht te zijn dit alles over mezelf te schrijven! Alsof dit verhaal het verhaal van mijn leven is ! Maar mijn kleine lichaam zal nu snel naar de achtergrond verdwijnen” (hoofdstuk 3). Dit blijkt niet waar te zijn.

Satire

Voor de meeste lezers en geleerden is de centrale zorg van Bleak House de aanklacht tegen het Engelse kansspel-rechtssysteem. Chancery- of equity-rechtbanken vormden de helft van het Engelse civiele rechtssysteem, bestaande naast rechtbanken. Kanselarijrechtbanken behandelden zaken die te maken hadden met testamenten en nalatenschappen, of met het gebruik van privé-eigendom. Tegen het midden van de negentiende eeuw hadden Engelse wetshervormers lange tijd kritiek geuit op de vertragingen van de Chancery-rechtszaken, en Dickens vond het onderwerp een verleidelijk doelwit. Hij had al een kans gemaakt op rechtbanken en die kant van de advocatuur in zijn roman uit 1837 *The Posthumous Papers of the Pickwick Club* of *The Pickwick Papers* . Geleerden, zoals de Engelse rechtshistoricus Sir William Searle Holdsworth, in zijn reeks lezingen uit 1928 [22] een plausibele pleidooi hebben gehouden om de romans van Dickens, en in het bijzonder Bleak House , te behandelen als primaire bronnen die de geschiedenis van het Engelse recht belichten. Spontane ontbranding

Dickens beweerde in het voorwoord van de boekeditie van Bleak House dat hij “met opzet stil had gestaan bij de romantische kant van vertrouwde dingen”. En er gebeuren enkele opmerkelijke dingen: een personage, Krook, ruikt naar zwavel en sterft uiteindelijk door spontane menselijke ontbranding . Dit was zeer controversieel. De negentiende eeuw zag de toenemende triomf van het wetenschappelijke wereldbeeld. Wetenschappelijk ingestelde schrijvers, maar ook doktoren en wetenschappers, verwierpen spontane menselijke ontbranding als legende of bijgeloof. Toen de aflevering van Bleak House met de ondergang van Krook verscheen, beschuldigde de literaire criticus George Henry Lewes Dickens ervan “geld te geven aan een vulgaire fout”. [23] Dickens verdedigde krachtig de realiteit van spontane menselijke ontbranding en haalde veel gedocumenteerde gevallen aan, evenals zijn eigen herinneringen aan de onderzoeken van lijkschouwers die hij had bijgewoond toen hij verslaggever was. In het voorwoord van de boekuitgave van Bleak House schreef Dickens: “Ik zal de feiten niet loslaten totdat er een aanzienlijke spontane ontbranding is geweest van de getuigenis waarop menselijke gebeurtenissen gewoonlijk worden ontvangen.”

Kritieken

George Gissing en GK Chesterton behoren tot die literaire critici en schrijvers die Bleak House beschouwen als de beste roman die Charles Dickens schreef. Zoals Chesterton het uitdrukte: " Bleak House is zeker niet het beste boek van Dickens; maar misschien wel zijn beste roman". Harold Bloom beschouwt Bleak House in zijn boek The Western Canon als de grootste roman van Dickens. Daniel Burt rangschikt in zijn boek The Novel 100: A Ranking of the Greatest Novels of All Time Bleak House op nummer 12. Horror- en bovennatuurlijke fictie-auteur Stephen King noemde het een van zijn top 10 favoriete boeken.

Locaties van Bleak House

Bleak House in Broadstairs , Kent, waar Dickens David Copperfield en andere romans schreef.

Het huis genaamd Bleak House in Broadstairs is niet het origineel. Dickens verbleef van 1839 tot 1851 elke zomer minstens een maand met zijn gezin in dit huis (toen nog Fort House genoemd). Er is echter geen bewijs dat het de basis vormde van het fictieve Bleak House, vooral omdat het zo ver van de locatie van het fictieve huis.

Het huis staat bovenop de klif aan Fort Road en werd na zijn dood ter ere van hem omgedoopt tot Bleak House. [nodig citaat] Het is het enige monumentale herenhuis met vier verdiepingen in Broadstairs.

Dickens lokaliseert het fictieve Bleak House in St Albans, Hertfordshire, waar hij een deel van het boek schreef. Een 18e-eeuws huis in Folly Lane, St. Albans, wordt sinds de publicatie van het boek geïdentificeerd als een mogelijke inspiratiebron voor het titulaire huis in het verhaal en stond jarenlang bekend als Bleak House. [25]

Aanpassingen

Eind negentiende eeuw speelde actrice Fanny Janauschek in een toneelversie van Bleak House , waarin ze zowel Lady Dedlock als haar meid Hortense speelde. De twee personages verschijnen nooit tegelijkertijd op het toneel. In het toneelstuk van John Pringle Burnett uit 1876 vond Jo succes in Londen met zijn vrouw, Jennie Lee, die Jo speelde, de veegmachine . [26] In 1893 speelde Jane Coombs (actrice) in een versie van Bleak House . [27]

Een korte film uit 1901, The Death of Poor Joe , is de oudst bekende nog bestaande film met een personage uit Charles Dickens (Jo in Bleak House). [28]

In het stille-filmtijdperk werd Bleak House gefilmd in 1920 en 1922. In de laatste versie speelde Sybil Thorndike de rol van Lady Dedlock. [29]

In 1928 speelde een korte film gemaakt in het VK in het Phonofilm sound-on-film-proces Bransby Williams als grootvader Smallweed. [30]

In 1998 zond BBC Radio 4 een radiobewerking uit van vijf uur durende afleveringen, met in de hoofdrol Michael Kitchen als John Jarndyce. [31]

De BBC heeft drie televisieaanpassingen van Bleak House geproduceerd . De eerste serie, Bleak House , werd in 1959 uitgezonden in elf afleveringen van een half uur. [32] De serie overleeft. Het

tweede Bleak House , met Diana Rigg en Denholm Elliott in de hoofdrol , werd in 1985 uitgezonden als een achtdelige serie. [33] In 2005 werd het derde Bleak House uitgezonden in vijftien afleveringen met Anna Maxwell Martin , Gillian Anderson , Denis Lawson , Charles Dance en Carey Mulligan in de hoofdrol . [34] Het won een Peabody Award datzelfde jaar omdat het “een 'afpraak op afspraak' in soap-stijl creëerde voor een serie die de vele extra kijkers enorm beloonde.” [35]

Muzikale referenties

Charles Jefferys schreef de woorden voor en Charles William Glover schreef de muziek voor liedjes genaamd Ada Clare [36] en Farewell to the Old House , [37] die zijn geïnspireerd door de roman.

Anthony Phillips nam een stuk op met de titel “Bleak House” op zijn progressieve rockrelease uit 1979 , Sides . De vorm van de songtekst volgt grofweg het verhaal van Esther Summerson en is geschreven in haar stem. [38]

Uitgaves

Originele publicatie

Zoals de meeste romans van Dickens, werd Bleak House gepubliceerd in 20 maandelijkse afleveringen, elk met 32 pagina's tekst en twee illustraties van Phiz (de laatste twee werden samen gepubliceerd als een dubbele uitgave). Elk kostte één shilling, behalve de laatste dubbele uitgifte, die twee shilling kostte.

Deel Datum van publicatie Hoofdstukken

I Maart 1852 1-4

II april 1852 5-7

III mei 1852 8-10

IV juni 1852 11-13

V juli 1852 14-16

VI augustus 1852 17-19

VII september 1852 20-22

VIII oktober 1852 23-25

IX november 1852 26-29

X December 1852 30-32

XI januari 1853 33-35

XII februari 1853 36-38

XIII Maart 1853 39-42

XIV april 1853 43-46

XV mei 1853 47-49

XVI juni 1853 50-53

XVII juli 1853 54-56

XVIII Augustus 1853 57-59

XIX-XX september 1853 60-67

Nederlands

't Verlaten huis, Utrecht : Van Heijningen, 1852-1855: Ie deel, 1853, IIe deel, 1855, IIIe deel, 1855

Kritische edities

Charles Dickens, Bleak House , uitg. Nicola Bradbury (Harmondsworth: Penguin, 1996)

Citatie

Dickens, Charles (1868) [1852]. "voorwoord". Bleek huis . New York: Hurd en Houghton. P. viii. ISBN-nummer 1-60329-013-3.

Constantijn, Alison. De restauratie van Brodsworth Hall & Gardens , historische adres februari 2007, bij Tickhill & District Local History Society

Oldham, James. "Een overdaad aan kanselarij hervormingen" . Recensie van recht en geschiedenis .

Holdsworth, William S. (1928). Charles Dickens als juridisch historicus . Universiteit van Yale Press.

Dunstan, Willem. "De echte Jarndyce en Jarndyce". De Dickens 93.441 (voorjaar 1997): 27.

Jacqueline M. Labbe, uitg. The Old Manor House door Charlotte Turner Smith, Peterborough, Ont.:

Broadview Press, 2002 ISBN 978-1-55111-213-8 , Inleiding p. 17, noot 3.

Dickens, Charles (2003). Bleek huis . New York: The Penguin-groep. blz. 30 . ISBN-nummer 978-0-141-43972-3.

Vladimir, Nabokov (1980). "Charles Dickens: somber huis". Lezingen over literatuur . Vol. Eerst. New York: Harcourt Brace Jovanovich. P. 90. ISBN-nummer 978-0151495979.

Dickens, Charles (1971). Pagina, Norman (red.). Bleek huis . Penguin-boeken. P. 955 (noot 2 bij hoofdstuk 6). ISBN-nummer 978-0140430639.

"Landor, Walter Savage" . Woordenboek van nationale biografie . Londen: Smith, Elder & Co. 1885-1900.

Dickens, Charles (1997) [1853]. "V, XIV, XXXV". Bleek huis . "Ja, mijn liefste, zoals ik al zei, ik verwacht binnenkort een oordeel. Dan zal ik mijn vogels loslaten, [vermeld in drie hoofdstukken]"

Steinbrunner, Chris (1977) [1971]. Detectionary: een biografisch woordenboek van de hoofdpersonen in detective- en mysteriefictie . Woodstock, New York: Kijk Pers. ISBN-nummer 978-0879510411.

Potter, Russel A. "Victoriaanse populaire cultuur: inspecteur Charles Frederick Field" . Voorzienigheid, Rhode Island . Ontvangen 27 juni 2022 .

Zomerschaal, Kate (2008). De vermoedens van meneer Whicher: of de moord in Road Hill House .

Bloomsbury-uitgeverij . ISBN-nummer 978-0802717429. "Het boek gaat terug op de moord op Saville Kent in 1860, die werd gevonden in het buitentoilet van het Road Hill House. De auteur zegt dat Charles Dickens Whicher kende en/of ontmoette."

In brieven die in december 1852 en september 1853 in The Leader verschenen volgens bijlage B van de Broadview Press-editie van Bleak House. De kwestie wordt ook door Dickens zelf genoemd in het voorwoord van een auteur in de Knopf Doubleday Edition

Singh, V (2010). "Reflecties: neurologie en geesteswetenschappen. Beschrijving van een gezin met progeria door Charles Dickens" . Neurologie . 75 (6): 571. doi : 10.1212/WNL.0b013e3181ec7f6c . PMID 20697111 .

Voorn, Ewell Steve; Molenaar, Van S (2004). Neurocutane aandoeningen . Cambridge University Press. P. 150. ISBN-nummer 978-0-521-78153-4.

Leek: Onecote, Britse geschiedenis online

"Londenkaart van Dickens" . Fidnet. com. Gearchiveerd van het origineel op 23 januari 2013 .
Ontvangen 15 februari 2013 .

Nabokov, Vladimir (1980). "Bleek huis". Lezingen over literatuur . New York: Harcourt Brace Jovanovich. blz. 100-102. ISBN-nummer 0-15-149599-8.

Zwerdling, Alex (1973). "Esther Summerson gerehabiliteerd" . PMLA . 88 (3): 429-439. doi : 10.2307/461523 . JSTOR 461523 .

Charles Dickens als juridisch historicus gepubliceerd door Yale University Press

Hakken, Daniël (2005). De materiële belangen van de Victoriaanse roman . Universiteit van Virginia Press. P. 49. ISBN-nummer 0-8139-2345-X.

"Top tien lijst van Stephen King (2007)" . Top tien boeken . 27 september 2017.

"Charles Dickens" .

Jennie Lee, ervaren actrice, overlijdt. Lowell Sun, 3 mei 1930, p. 18

Mawson, Harry P. "Dickens op het podium." In The Theatre Magazine Gearchiveerd 10 maart 2014 bij de Wayback Machine , februari 1912, p. 48. Geraadpleegd op 26 januari 2014.

"Vroegste Charles Dickens-film ontdekt" . BBC-nieuws . 9 maart 2012 . Ontvangen 9 maart 2012 .

Pitts, Michael R. (2004). Beroemde filmdetectives III , blz. 81-82. Vogelverschrikker pers.

Guida, Fred (2000; 2006 repr.). A Christmas Carol en zijn aanpassingen Gearchiveerd 10 maart 2014 bij de Wayback Machine , p. 88. McFarland.

"BBC Radio 7 - Bleak House, aflevering 1" . BBC .

"Groen huis (1959)" . op IMDb.com . Ontvangen 15 februari 2013 .

""Bleak House" (1985) (mini)" . IMDb.com . Ontvangen 15 februari 2013 .

""Bleak House" (2005)" . IMDb.com . Ontvangen 15 februari 2013 .

65e jaarlijkse Peabody Awards , mei 2006.

"Digitale collecties - Muziek - Glover, Charles William, 1806-1863. Ada Clare [muziek]: "Bleak House" songteksten" .

"Digitale collecties - Muziek - Glover, Charles William, 1806-1863. Afscheid van het oude huis [muziek]: het lied van Esther Summerson" .

"Anthony Phillips Officiële Website - Teksten - Kantten" .

Bronnen

https://en.wikipedia.org/wiki/Bleak_House

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/bleakhouse?rev=1754201495

Last update: **2025/08/03 06:11**

